
ALLARD BEILING

Gravin Jacoba van Beieren, ook in onze geschiedenis bekend als gravin van Henegouwen, voerde oorlog met talrijke tegenstanders, die haar den troon bewtistten.

Zoo sloegen haar benden het beleg voor de Hollandsche stad Schoonhoven, waarvan het slot toevertrouwd was aan den dapperen schout van Gouda, Allard Beiling.

Na langen strijd moest Beiling zich overgeven.

Er werd over zijn lot beslist.

De tijden waren wreed, toen en men schroomde niet ongelukkigen op wreede wijze ter dood te brengen.

Allard Beiling werd veroordeeld om levend te worden begraven. Echter, door een hoog losgeld, mocht hij zijn vrijheid koopen.

De rampzalige schout van Gouda vroeg om zelf deze som te mogen inzamelen bij zijn vrienden.

Dit werd hem toegestaan, mits hij op zijn woord beloofde terug te keeren, in geval hij zijn doel niet bereikte.

Het viel Beiling niet gemakkelijk geld bijeen te krijgen. Door de menigvuldige oorlogen waren zijn vrienden verarmd. En na lange pogingen moest de veroordeelde alle hoop opgeven, zijn losgeld bijeen te zamelen.

— Ik moet terugkeeren, sprak hij op zekeren avond tot zijn gade en eenige vrienden, die ten zijnent vertoefden. De gestelde tijd is voorbij, en ik kan mijn vrijheid niet koopen.

— Blijf hier! sprak een der aanwezigen. Met welk recht houdt Gerrit van Poelgeest u aan?

Gerrit van Poelgeest was de aanvoerder der bende, die Schoonhoven aangevallen had.

— Ge weet, antwoordde Beiling op treurigen toon, dat Poelgeest persoonlijk op mij verbitterd is. Hij wil gravin Jacoba niet dienen door mij te doodden, doch zijn eigen haat uitwerken.

— Een reden te meer om zich niet in zijn klauwen te wagen, hernam de andere. Blijf rustig hier.

— Ach, beste man, kloeg de vrouw van den veroordeelde, terwijl ze hem bij den hals greep, blijf, blijf! Gaat ge mij en onze kinderen verlaten? Ach, ik zal verkwijnen van smart en wie zal dan de arme schapen beschermen en verzorgen?

— Mijn hart breekt, zei Beiling, als ik dat alles bedenk. Doch ik heb mijn woord gegeven en mag dit niet breken. Troost u, vrouw, misschien wordt mijn trouw beloond, en keer ik veilig tot u terug. En zoo niet, welnu, Allard Beiling zal als een held sterven.

Te vergeefs trachtte men den schout van Gouda te overhalen. Hij zou zijn belofte vervullen.

De morgen was aangebroken.

Beiling stond vertrekkensgereed.

— Blijf, rieden de vrienden. Tegenover een schelm als Poelgeest moet men zijn woord niet houden.

— Blijf! kermde de arme gade, de handen smeekend opheffende.

— Ach, vader, blijf, smeekten de kinderen, weenende omdat zij moeder zagen weenen en vader zoo treurig keek.

Beiling aarzelde. Zoo hij wilde, was hij vrij. Het leven lachte hem toe. Hij was nog jong. Wellicht lagen nog vele gelukkige jaren voor hem. En dan, die dierbare wezens, de kinderen en echtgenoot!

— Blijf, blijf! riepen allen, ziende dat hij in beraad stond.

— Neen, sprak de held beslist, ik mag niet blijven. Mijn woord is mij heilig.

Hij omarmde zijn gade, kustte de kinderen, drukte zijn vrienden de hand, en in snikken uitbarstende, sprong hij ijlings te paard, en reed spoorslags heen.

Had hij naar de ingeving van zijn hart geluisterd, hij zou den teugel gewend hebben.

Maar neen: een man, een man; een woord, een woord.

Poelgeest verbeidde met ongeduld de terugkomst van Beiling.

— Ik zou hem niet toegelaten hebben heen te gaan, mompelde de wreedaard, maar ik moest voor hooger bevel zwichten. Hij komt natuurlijk niet meer terug.

Maar 't zelfde oogenblik trad een dienaar binnen en kondigde den terugkeer van Allard Beiling aan.

Poelgeest sprong vlug op.

— Hebt ge het losgeld, kreet hij, toen hij den gevangene voor zich zag.

— Helaas, neen, antwoordde de ongelukkige op treurigen toon.

Een duivelsche glimlach speelde om de lippen van den geweldenaar.

— Dus, ge kent uw lot?

— De dood, sprak Beiling kalm. Ik zal hem moedig onder de oogen zien.

Allen in Schoonhoven spraken met lof van den eerlijken schout, wien zelfs de smeeingen van vrouw en kinderen niet konden verleiden zijn woord te breken.

— Hij moet genade krijgen! riepen sommigen.

— Zulk een held mag niet als een misdadiger sterven.

Poelgeest besloot anders.

— Nu heb ik de gelegenheid mijn vijand uit den weg te ruimen, sprak hij bij zichzelf, en ik moet mij haasten, anders komt er nog bevel hem los te laten.

Onmiddellijk gelastte hij eenige soldaten den gevangene buiten de stad te leiden. Zelf voerde hij het troepje aan.

Bij een molenberg gekomen, beval hij:

— Graaft nu een kuil!

Allen sidderden. Zulk een wreede dood!

— Dat is geen straf voor een edelman, zei Beiling fier. Ik ben geen boosdoener.

— Gij hebt hier niets te bevelen! kreet de wreedaard, en tot de soldaten voegde hij er bij:

— Spoedig, doet wat ik u gelast heb.

— Welaan, 't zij zoo, hernam de veroordeelde. De wereld zal weten dat Beiling een eerlijk man was en als een held stierf, en Poelgeest op een lijn stond met rooverkapiteins.

Dan knielde hij ootmoedig neer.

Het graf was klaar, het graf voor een levende.

Beiling zag nog eenmaal de ondergaande zon; hij dacht voor 't laatst aan de geliefden, die om hem treurden en drong met geweld zijn tranen terug. Dan werd hij in den put geworpen.

De aarde viel over hem. Geen kreet, geen gil, geen zucht verried angst of benauwdheid.

Toen alleen nog zijn hoofd boven was, zag hij nog eens zijn vijand aan en deze moest zijn blik neerslaan.

Weldra was het graf geheel gevuld.

Allard Beiling stierf als een held.

A. HANS

DE MANNEN UIT HET WOUD

UITGAVE "HEGOZET" AMSTERDAM

DE MANNEN UIT HET WOUD

EN ANDERE VERHALEN

door

A. HANS

IN DEZE SERIE VERSCHENEN EVENEENS :

COOPER : De Vrijbuitter

„ **De laatste der Mohikanen**

IWAN DWILINSKY : Daria's lieveling

XAVIER DE MAISTRE : Het Siberisch Meisje